

Der er jo tale om ganske store beløb, som de pågældende virksomheder administrerer for det offentlige. Der er tale om ikke mindre end milliarder af kroner, som på den måde er en likviditetsforøgelse i de forskellige virksomheders regnskaber, og det kræver selvfølgelig også en modydelse i form af, at der skal være adgang til de regnskaber, som skattevæsenet og afgiftsmyndighederne skal kontrollere.

Der er også nogle enkelte bestemmelser om politibistand og om bøder, som vi i højeste grad håber vil have præventiv effekt og ikke være noget, der vil blive brugt i stort omfang.

Forslaget har Det Radikale Venstres støtte.

Kim Behnke (FP):

Ministeren skal ikke have utak for at have reageret på de mange, mange gange, Fremskridtspartiet har rejst det problem, at der ikke var lovhjemmel til, at skattemyndighederne uden retskendelse kunne gå ind i virksomheder, forlænge at få udleveret regnskaber, gå ind på toldoplæg og forlange optælling af varer osv.

Vores kritik har været, at de pågældende virksomheder ingen som helst retssikkerhed havde i forhold til, om det nu også var rimeligt eller ikke var rimeligt, at den pågældende ransagning eller måske ligefrem beslaglæggelse fandt sted.

Vores forventning har imidlertid været den, at det, som ministeren ville komme med, var et lovforslag, der præciserer, at en sådan ransagning eller en sådan adgang til en privat virksomhed ikke kan finde sted, uden at der først foreligger en dommerkendelse.

Nu kommer ministeren imidlertid med et lovforslag, som giver hjemmel til, at man kan gøre det uden dommerkendelse. Jeg kunne selvfølgelig lidt drillende spørge ministeren, hvad han nu agter at gøre med alle dem, der kunne finde på at rejse sager, fordi de uberettiget har haft besøg af Told og Skat, for først med dette lovforslag får man hjemmel til at gøre det. Men det er ikke det eksotiske hjørne, vi vil interessere os for.

Vi vil i stedet interessere os for det problem, at man nu giver told- og skattemyndighederne adgang til uden en retskendelse at gå ind i en privat virksomhed. Det er fuldstændig korrekt, som fru Elisabeth Arnold beskriver det, at mange virksomheder ligger inde med moms, afgifter osv., millionbeløb, som er betroede midler, og derfor er fru Elisabeth Arnolds beskrivelse af, at staten skal have mulighed for at kontrol-

lere, om de penge nu også forvaltes korrekt, selvfølgelig et synspunkt, men vi er ikke helt enige.

Vi mener ikke, at en forvaltning af statens penge er noget, der har større værdi end et menneskeliv. I det øjeblik politiet har en mistanke om, at der foregår en forbrydelse et sted, kan politiet heller ikke bare trampe ind på enhver privat ejendom.

I det øjeblik politiet har mistanke om, at der er en narkotikahandel, eller der er narkotika oplagret, kan politiet ikke bare trampe ind rundt omkring. Her er politiet nødsaget til at bevæge sig en tur i dommervagten og bede om at få en tilladelse til at foretage en ransagning af den pågældende ejendom. I det øjeblik politiet fanger en forbryder, skal de henvende sig i dommervagten og bede om at få den pågældende forbryder varetægtsfængslet, hvis de mener, det er nødvendigt.

Hvorfor har vi så disse bestemmelser i vores lovgivning og retspleje? Det har vi selvfølgelig, fordi der skal sidde en juridisk kyndig person og vurdere, om det, der foregår, er ret og rimeligt. Det er det, der adskiller en politistat fra et retssamfund. I en politistat spørger man ikke dommeren. Der tramper politimyndighederne ind, hvor de har lyst, og gør, hvad de har lyst til, og befolkningen har bare at rette sig efter det.

Sådan ønsker vi ikke, det skal være i Danmark. Selv om de myndigheder, der kommer ind, har en skjorte på, hvor der står Told og Skat, skal det ikke være sådan, at de kan gå ind på privat ejendom, uden at der er en dommer, der først har vurderet, om det nu også er rimeligt, at det finder sted.

Ministeren skriver i sin fremsættelse, at et krav om en retskendelse ikke er hensigtsmæssigt, for en sådan afvejning kan dommeren normalt ikke foretage meningsfuldt. Tak for tilliden til dommerne. Det gør de altså hver eneste dag, når det gælder politiets arbejde. Her foretager dommerne en meningsfuld afgørelse af, om politiet skal have en kendelse, eller om de ikke skal have en kendelse for at kunne gå ind.

Når man så ser på argumentet, er det, at virksomhederne vil protestere, men sådan foregår det jo ikke. Når politiet beder om en dommerkendelse til at gå ind og foretage en ransagning, beder man ikke den mistænkte om at komme hen i retten og sige nej til det. Her er det dommeren, der på baggrund af det foreliggende materiale vurderer, om det nu er rimeligt